

COMIAT

Ferran Miquel Benaiges, que la llum de Berlín t'acompanye!

Bon viatge per als guerrers que al seu poble són fidels, companyia el grec Konstantinos Kavafis (Κωνσταντίνος Καβάφης) i musicava Lluís Llach, tota una icona musical a casa nostra. Aquests versos, que alliberen un missatge ben explícit i extraordinari, ens serveixen per donar el nostre trist comiat a l'estimat amic Ferran Miquel Benaiges, que ens deixava el passat dimarts 17 de gener als 33 anys, víctima de la malalta leucèmia. No cal dir que mai no hauria volgut haver d'escriure aquest article; ben al contrari, encara tinc ben present el somriure juvenil que caracteritzava la seua cara de xiquet.

Vam entrar en contacte ja fa un grapat d'anys en un dels actes reivindicatius del Casal Popular Panxampla, en protesta per la perpetuació a Tortosa del monument feixista més gran del món. Se'm va atansar, atès que coneixia els meus estudis sobre Gerard Vergés, en un moment en què personalment estava a punt de treure a la llum el seu apunt biogràfic amb Onada Edicions de Benicarló. A partir d'aquesta trobada casual, vam quedar en nombroses ocasions, ja que tothora volia que li fes cinc cèntims sobre l'apotecari lletat, i altres patums de les lletres ebrenques que volíem situar en un lloc predominant de la literatura catalana, de la qual s'havia entusiasmat de la mà del professor Manel

Ollé.

Plegats vam forjar una nodridora amistat, adobada amb estimació mútua. Em trobava en un moment àlgid de la meua trajectòria literària, i en Ferran m'acompanyava al violoncel en molts recitals poètics arreu de les comarques centrals dels Països Catalans. En concret, voldria fer la remembrança de la nostra participació al festival Bouesia a la piràmide del Galatxo, en què vaig interpretar un llarguissim poema personal, 'El càntic a la vida', i la famosa 'Oda a la pàtria', de Bonaventura Carles Aribau, que havia donat el tret d'inici a la Renaixença el 24 d'agost de 1833. També, el nostre espectacle *L'Infern de Gusen*, que vàrem estrenar durant les Jornades Literàries de la Biblioteca Sebastià Juan Arbó d'Àmposta, l'octubre de 2013. En tercer lloc, el recital de poesies-cançons patriòtiques durant el qual vàrem interpretar quatre peces relacionades amb els conflictes bèl·lics que ha patit el país al llarg de la història: 'Versió antiga dels segadors', 'Romanç del cec', 'Corrantes d'exili' i 'Assaig del càntic en el temple'.

Vaig tindre'l al meu costat en el moment més important de la meua vida pública, quan vaig rebre el premi d'Acció Cívica de la Fundació Carulla al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona, al novembre de 2014. El 25 d'abril del mateix any

vàrem compartir espai i plany durant el funeral del gran Vergés, que no s'hauria perdut per res del món.

Ferran formava part dels nous cadells que s'entusiasmaven amb la frenètica tasca literària ebrenca d'aquells anys. Tenia uns ideals molt fermes, les seues lluites tenien rames diverses: l'independentisme, l'antitransvasisme, les llibertats sexuals, la catalanitat literària..., que varen convertir-se en l'essència dels seus quefers.

El punt d'inflexió de la seua vida va esdevindre a Berlín, on va cursar un Erasmus durant la seua carrera de Filologia Catalana. En companyia de la seua parella, David, va passar uns mesos molt feliços. El cosmopolitisme de la ciutat va captivar-lo, així com tota la remembrança sobre la memòria històrica reflectida en els monuments dedicats als jueus, als gitanos i als homosexuals assassinats pels nazis. A la vegada, li encantava la llengua de Schiller i

Goethe, per la qual cosa solíem enraonar sobre aspectes gramaticals punyents, car Ferran era un entusiasta de la sintaxi i de la morfologia, passió que va iniciar durant els seus anys a l'institut a redós de la professora de llatí Montse Segura.

Anys més tard, des de Dublín estant, solia posar-se en contacte amb mi per demanar consell sobre les oposicions de llengua i literatura catalanes del Departament d'Ensenyament. A la ciutat de Joyce buscava superar la seua assignatura pendent, que era adquirir fluïdesa en la parla shakesperiana. *Last but not least*, va fer-me saber entusiasmat que estava portant a terme la tesi doctoral sobre la literatura de temàtica gai, de la mà de la Dra. Montserrat Palau de la URV i del Dr. Josep-Anton Fernández de la UOC. Era la seua gran fita, amb la qual xalava com un xiquet amb sabates noves.

Els estudis literaris, la publicació a la revista digital *Nívol* i els podcasts de literatura catalana *El Llimoner*, les reivindicacions de Vergés i l'esmentada tesi doctoral incentivaven la passió lletrada. La lluita pel fet homosexual va portar-lo a presidir diversos col·lectius ebrenques de dignificació de les orientacions sexuals. Formava part del grup Fanzine Les lloques, a Barcelona, els seus grans i estimats amics. Al bell mig de tot plegat, la seua afició cultural va portar-lo a ser membre de la Banda de

Música de Pauils (poble on tenia les rails familiars), de l'Orquestra d'estudiants de la URV i dels Gaiters de l'Aguilot. Saxofó, gralla i violoncel, molts cops amb la seua estimada amiga d'infantesa Sinta Salvadó, li transmetien pau d'esperit i arrodonien la seua formació.

L'inoblidable Miquel Martí i Pol ens regalava uns versos clarificadors per alleugerir la tristesa del decés. Ferran Miquel, gràcies per tot el que ens has donat, com et dedicaven els teus estimats amics del Panxampla: estaràs present en totes les nostres lluites. *Sit tibi terra levis*, escolta els versos del versador de Roda de Ter:

*Un dia seré mort
i encara serà tarda
en la pau dels camins,
en els sembrats verdíssims,
en els ocells i en l'aire
quietament amic,
i en el pas d'aquells homes
que desconec i estimo.*

